

ναϊκα, ένα ωραϊόν ἵππον πρὸς εὐπορον Ἀλθανόν, διακοσίους σάκ-
κους κερφὲ πρὸς μεγαλέμπορον Ἰωαννίτην, ἐν ὁρολόγιον πρὸς
τὸν Ἀρχιερέα ἢ τὸν Ἡγουμένον, μίαν χρυσὴν ταμθακοθήκη πρὸς
τὸν δημογέροντα, ἐν χρυσοδεδεμένον σύγγραμμα πρὸς τινὰ κα-
θηγητὴν ἢ ἐν ζεύγος πιστολίων πρὸς τινὰ ἐπλαρχηγὸν καὶ ἐπε-
ρίμενε συγχρόνως τὴν ἀμοιβὴν παρὰ τούτων εἰς μετρητά, τὴν
ὁποῖαν ὁ ἴδιος προσδιώριζεν εἰς τριπλάσιον καὶ πολλάκις πεντα-
πλάσιον ποσὸν τῆς ἀξίας τῶν δώρων, δι' ὧν ἐφιλοδώρει τοὺς κα-
τοίκους. Ἡκούσθη ποτὲ εὐγενέστερος τρόπος φορολογίας! Ἡ πό-
λις λοιπὸν ἔγχευε θρήνων, αἱ δὲ ἀποκρέω ἦσαν μόνον ὀνομαστι-
καί. Ἐν μιᾷ περιπτώσει ἡ χήρα τοῦ Ἀναστασίου Ἀργύρη Βρετ-
τοῦ ἐνὸς τῶν εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, πρὸς ὃν ὠφείλετο ἡ οἰ-
κοδομὴ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας τοῦ Νοσοκομείου, ἐπίσης
τὸ ταμεῖον διὰ τὴν περιθαλψὴν τῶν πεφυλακισμένων, διάφοροι
ὁδοί, γέφυραι, καὶ παντοῖα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, πλὴν
οὐτινος τὴν περιουσίαν μετὰ θάνατον σφετερισθεὶς ὁ τύραννος
τὴν δυστυχεῖ ταύτην κυρίαν εἶχε κατακυβίσει εἰς ἀληθῆ πενίαν,
ἡ χήρα λέγομεν τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς εἶχε καταδικηθῆ
νὰ δεχθῆ δέκα κοιλὰ σίτου ὡς δῶρον, ὀφείλουσα ὅμως νὰ τὰ πλη-
ρώσῃ τριπλασίως τῆς εἰς τὴν ἀγορὰν ἀξίας τῶν. Αἱ φωναὶ καὶ
οἱ ὀδυρμοὶ τῆς ἀγαθῆς ταύτης γραιίας ἦσαν τοιοῦτοι, λέγει ὁ πε-
ριηγητὴς κ. Σμάρτ-Γιούζ, ὅστις ἔτυχε νὰ καταλύῃ ἐν τῷ οἴκῳ
αὐτῆς, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ ἴδιος μετὰ τοῦ συνταξιδιώτου του
κ. Πάρκερνὰτὰ πληρώσωσιν, ὅπως τὴν ἀπαλλάξωσιν ἐκ τῶν συ-
νεπειῶν.

Ἄλλ' αἱ ἀποκρέω τοῦ 1820 ἐν Ἰωαννίνοις ἦσαν νεκραί, ὅχι
μόνον διὰ ταῦτα ἀλλὰ καὶ διότι ἅμα ἐκηρύχθη παρὰ τοῦ Σουλ-
τάνου ἐκπτώσις ἡ πόλις ἐπλημμύρησεν Ἀλθανῶν, οὗς ἐκ τῶν ἀ-
ποτάτων τῆς ἐπικρατείας του ἐνταῦθα συνεκέντρωσε πρὸς φρίκην
τῶν κατοίκων. Ἡ πόλις αὕτη ἡ περιέχουσα τότε τεσσαράκοντα
χιλιάδας κατοίκους ἠναγκάσθη νὰ χορηγήσῃ εἰς χιλιάδας τούτων
καταλύματα, οὗτοι δὲ περιεφέροντο ὡς ἄγριοι λύκοι μετὰ χρυσᾶ
ὄπλα των καὶ τὰς βουκολικὰς κάπας των καθ' ὁμάδας εἰς τὰς
ὁδοὺς τῆς ἀγορᾶς ἢ ὡς οἱ μολοσσοὶ κύνες ἐκάθητο ἢ ἦσαν ἐξη-

πλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Βεζύρης περιῆλθεν ἐν πρώτοις ἔφιπ-
πος τὸ μέρος ἐν ᾧ ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ἄτακτοι οὗτοι, ἀπο-
αζόμενος τὰ παράπανά των καὶ δεικνυόμενος ὅσον ἠδύνατο πρὸς
τοὺς κατοίκους δημοτικῶς. Εἶτα ἀφιππεύσας εἰσῆλθεν εἰς τὸ μι-
κρὸν φρουραρχεῖον τῆς ἀγορᾶς διανέμων διὰ τοῦ ἀρχιταμίου του
πρὸς ἕκαστον τούτων τοὺς μισθοὺς τῶν πληρονομήτους ἐκ τῶν
χρημάτων τῆς ἀργυρολογίας, ἐνταυτῷ ῥίπτων καὶ τινὰ ἀστεί-
σμὸν πρὸς τὸν μὲν ἢ δὲ ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν κατ' ὄνομα κρᾶ-
ζων τοὺς ἀξιοματικοὺς καὶ προὔχοντάς των.

Ἄλλ' ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο ποικίλη διὰ τὸν ὀφθαλμὸν ὡς χορηγὸς
θέματος ἀξιοσπουδάστου τοῦ ἐπικρατοῦντος τότε ἐν Ἰωαννίνοις
πολιτεύματος. Τῶν Μιρδιτῶν ἡ στολὴ μὲ τὸ ἐρυθρὸν σφρίκιον καὶ
τὸ ἱματίδιον τοῦ Ταγκρέδου καταγωγῆς Λατινικῆς, θρησκείας
καθολικῆς καὶ γλώσσης ἀναμίκτου Ἰταλικῶν λέξεων εὕρισκετο
εἰς ἀντίθετον μὲ τὰς τῶν Γκέκιδων, τῶν Τόσκων καὶ λοιπῶν Σκη-
πετάρων οὐχ' ἦττον τερπνότεραι εἰς τὸ εἶδός των. Καὶ ὅμως τὸ
Karavali, ὡς ἐτυνεῖθιζον νὰ τὸ ὀνομάζωσιν, ἦτο νεκρὸν. Εἰς
τὴν θέσιν ταύτην εὕρισκετο ὁπότεν ἀνὴρ προθεβηκῶς μὲ λευκό-
τατον, ὡς κάμβακα, πώγων, ὑψηλὸν μέτωπον καὶ ἦθος φιλοσο-
φικόν, διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐχαίρετισε μετὰ σεβασμοῦ πλὴν ἀξιο-
πρεπῶς τὸν Βεζύρη καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ὅπως ἐ-
ξέλθη τῆς Ἀγορᾶς.

— Κύρ Μπαλάνο, κύρ Μπαλάνο . . . ἔλα δῶ, ἠκούσθη ἡ φωνὴ
τοῦ Τυράννου.

— Ὁ Καθηγητὴς οὗτος, οὐτινος τὸ ὄνομα μέχρι νῦν τυγχάνει
γνωστὸν προσήγγισε ποιήσας δεῦτερον βαθὺν χαιρετισμὸν.

— Κάθησε δῶ κοντά μου κύρ Μπαλάνο . . . πρόσμενε λιγάκι
νὰ μοιράσω τοὺς λουφέδες τῶν παιδιῶν καὶ θὰ σὲ πέρνω νὰ πάμε
στοῦ κύρ Ἀλέξη, ποῦ μοῦ δίνει ἀπόψε μεγάλο γιόμα! . . . ἔχου-
με, μπίρο μου, νὰ μιλάμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ καλὸ τῶν
ῥωμιῶν . . . Μὲ καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ κύρ Μπαλάνο . . .
θ' ἀρθῆ καὶ καὶ ὁ φίλος σου Ψαλλίδας . . . τζιμπούκι, καφέ . . .
γιὰ τὸ δάσκαλο.

Ὁ Ἀρχικαθηγητὴς τοῦ ἀρχαίου ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς Γκιόνη